

18.-19. juulil Valmieras toimunud Balti maavõistluse kokkuvõtte kohtunike vaatevinklist

Kaunis Valmiera linn võõrustas 18. ja 19. juulil Balti kolmikmaavõistlust kergejõustikus. Tegelikult peeti korraga kahte maavõistlust, sest lisaks täiskasvanutele võistlesid omavahel ka A-klassi (U18) noortekoondised.

Võistlusi jälgis ka EKJLi kergejõustikukohtunike delegatsioon. Vahendame järgnevalt oma tähelepanekuid ja muljeid toimunud maavõistlustest, mis kippusid olema küll rohkem „*Valsts Prezidenta Balva Viegatletika*“ nägu.

Esmalt võistluste taustast. Baltimaade täiskasvanute kergejõustiku maavõistlus oli pikki aastakümneid äärmiselt oluline jõuproov nii Eesti, Läti kui Leedu sportlastele kui võistlusi korraldanud alaliitudele.

Enne II maailmasõda alguse saanud kena traditsioon sai hüva ning kinnistuva jätku nõukogude ajal. Nii mõnelgi aastal oli kolmikmaavõistlus suisa kohaliku kergejõustikukalendri esivõistlusteks. Seda eeskätt ladusa korralduse ja kõrgest klassist võistlustulemuste poolest.

See on ka mõistetav, sest neil aastatel oli võistluskalender oluliselt hõredam, piirid kinni ning muud rahvusvahelist võistluskogemust väga raske leida. See panigi pingutama nii korraldajaid kui võistlejaid. Juhtus harva, kui vennasvabariikide koondised olid mehitatud oma ala tippudeta.

Taasiseseisvumise järgsetel esimestel aastatel jätkusid kolmikmaavõistlused esialgu inertsist sama kena hooga, kuid mida aeg edasi, seda nõrgemini. Avanenud piirid ja oluliselt avardunud võistlusvõimalused ning tihenev võistluskalender vähendasid ilmselt kolme riigi kergejõustikutippude motivatsiooni piirkondlikel jõuproovidel kaasa lüüa. Siin-seal (eeskätt Lätis ja Leedus) tehti tublisti allaandmisi korraldusküsimustes ja nii soikus Balti täiskasvanute maavõistluste kena tava kümne aasta eest varjusurma. Kuniks Läti kergejõustikuliit selle taas elule puhus, ühendades meeldiva kasulikuga ehk *Valsts Prezidenta Balvaga*.

Läti riigi presidendi karikavõistlusi kergejõustikus korraldatakse alates 1995. aastast. Tänavust võistlust Valmieras peeti seega 20. korda. Uue formaadi järgi ehk Balti maavõistlusena oli võistlus kavas kolmandat korda.

Nagu vestlustes kohalikega selgus, on *Presidenta Balva* Läti kergejõustikule aasta olulisim ja suurim üritus, kui just aasta jooksul ei võõrustata mõnd Euroopa Kergejõustikuliidu poolt määratud võistlust. Teinekord ületavat presidendi karikavõistlused sellegi. Näiteks ei pälvinud tänavu Riias peetud Euroopa võistkondlike MV-de II liiga kuulu järgi kaugeltki nii suurt huvi kui presidendi karikas.

Võistluste olulisus väljendus kahtlemata ka publiku suures hulgas ning lätlaste innukas korraldamisõhinas. (Kergejõustiku) välisele särarele pandi ütlemata suurt rõhku ja Läti maitse järgi oligi showd kindlasti rohkem kui lati (kehtivuse kaotanud läti raha) eest.

Valmiera kergejõustikustaadion kannab Läti kergejõustiku suurkuju, käimise olümpiamedalisti ja kunagise Euroopa meistri Janis Dalinši nime ning asub looduslikult imekaunis kohas. Ühelt poolt ääristab staadioni kena okaspuumets, teisalt kaunis ja hooldatud park. Staadioniväline meenutab vägagi meie esindusstaadioni Kadriorgu, mistõttu tekkis sisenemisel kohe kena kodune tunne. 400-meetrine ring on kuuerajaline, sprindisirgel on radasid kaheksa.

Staadion valmis 1938. aastal, ent on ajaloo jooksul korduvalt renoveeritud ning viimasest renoveerimisest või vähemast

vuntsimisest on jäänud võistluspaikadesse ka mõned valed piirjooned, millest veidi hiljem. Staadioni hubane tribüün paikneb ainult ühel küljel, kaetud katusega ning mahutab 2000 pealtvaatajat.

Kahepäevast võistlust korralduslikult poolelt üldisemalt kokku võttes tabas meid mõningane nõutus. Kuidas iseloomustada midagi, mis on ühtaegu nii koomiline kui ohkama panev? Kohati ülipüüdlik, teisalt täisboheemlaslik. Ütleme siis nii, et kui mõnes riigis ja mõnel puhul saame kõnelda korratustest, kust joonistub mustrina mingi kord (nt. Ida- või Lõuna-Euroopas toimuvate võistluste puhul), siis presidendi karikavõistlustel nähtud korratustest mingit korralist mustrit ei joonistunud. Samas sai võistlus kadudeta peetud, tulemused kirja ning punktid ka loetud. Meie nähtud ja talletatud märkused (kindlasti jäi palju ka märkamata) nüüd järgnevalt.

Korraldajate püüdlikkus väljendus kõige nähtavamalt staadioni võistluseelses dekoreerimises. Mõistagi olid tähtsaimaks iluelemendiks võistlevate riikide lipud. Nende heiskamisel juhtus aga midagi harukordset. Lätlased oskasid nii Eesti kui Leedu trikoloorid üles tõmmata tagurpidi! Eesti lipuga on juhtunud seda varemgi (ja need juhtumised ka klassikaks saanud), aga hoopis teises riigis ja kultuuriruumis, mis teeb selle veidigi mõistetavamaks. Kuidas aga lätlastel õnnestus tingimustes, kus võistluste rohked plakatid-voldikud silmaulatuses ometi mõlema naabri(!) lipud tagurpidi heisata, jääb müstikaks. Piinliku olukorra päästis meie noortekoondise juht Heiko Vää, kelle karm ning vali hõige üle staadioni tekitas esmalt heiskajates segadust, seejärel arupidamist Eesti ja pärast veelkordset mõningast arutlemist pöörati ka Leedu trikoloor õigetpidi ja heisati uuesti. Nii hästi ei vedanud väikestel laualippudel võistluseelisel pressikonverentsil, kus need Eesti ja Leedu kergejõustikujuhtide ees ürituse lõpuni "jalad püsti" asendis paiknesid.

Staadionimurule, stardisirge vahetusse lähedusse seati piduliku avamise ja järgnenud kontserdi tarvis uhke lava koos ütleмата korraliku helitehnikaga. Vahetult enne esimeste alade algust astus lavale *soundcheck*-iks meile tundmata Läti pop-rocki kollektiiv, kelle manatavad proovihelid olid väga valjud ja kinnistasid tugevasti soovi mitte õhtust *avashow*-d vaatama jääda. Õnn, et enne esimese ala algust napilt jõuti heli ära proovida. Sest esimene ala, naiste vasaraheide, oli toodud ajakavas näidatust pool tundi ettepoole. Siiralt loodame, et

võistkondadele sellest aegsasti teada anti, sest publikule ja külalistele ning tundus, et ka kohtunikele, seda ei tehtud.

Nagu eespool mainitud, on Valmiera kergejõustikustaadioni viimasest remondist (ehk toimus 20 aastat tagasi?) jäänud väljakualade võistluspaikadesse mõned püsivad kontrolljooned, mille järgi tõmbavad staadionitöölised ja korraldajad jätkuvalt heitealade sektoreid. Võistlejate õnneks küll nende kasuks. Nii ketta- kui vasaraheite sektori nurk oli 40 ° kehtivate määruste järgi peab olema aga 34,92°.

Kõigi heitevahendite ja muude võistlusvahendite kontrollimiseks puudus igasugune võimalus. Eesti heitjate-tõukajate-viskajate delegatsioon, kes traditsiooniliselt märkimisväärselt suure varustuse hulgaga võistlustelt võistlustele käib, andis küll korrekselt teada oma vahendi kontrollimise soovist, kuid korraldajaid võistlusvahendite kuju ja kaal karvavõrdki ei huvitanud. Võistlejail soovitati lahkelt odad-kettad-vasarad võistluspaika kaasa võtta. Nii talitatiigi ja võisteldi kontrollimata vahenditega. Hilisemal uurimisel selgus, et Valmiera staadionil pole isegi kaalu, muudest võistlusvahendite kontrollimiseks vajalikest riistapuudest rääkimata.

Esimese jooksuala – 400 meetri tõkkejooksu eel ilmnas, et kuigi tõkked olid seatud radadele korrekselt, olid tõkete vastukaalud jäetud nõuetekohaselt seadmata. Meie asjakohase märkuse peale laiutas võistluste peakohtunik esmalt käsi ja vabandas tegemata tööd kaadrite nappusega. Seejärel soovis ise toimingut ette võtta, ent naasis nõutult ning küsis, kus täpsemalt peavad tõkete raskused paiknema.

Sama – 400 meetri tõkkejooksu juures ilmnas veelgi suuremad probleemid stardikäsklustega. Just probleemid, sest neid oli mitu. Esmalt tõik, et olgugi tegemist rahvusvaheliste võistlustega, jagati käsklusi vaid läti keeles. See oli väiksem mure, sest kaks stardieelset korraldust on sprinteritele reeglina universaalselt mõistetavad. Suurem segadus tekkis pika stardikurviga distantsidel, kui käsklused andis starteri märguande peale tribüünil istuv informaator läbi kõlarite. Kuna kõlaritest kostus pidevalt sama

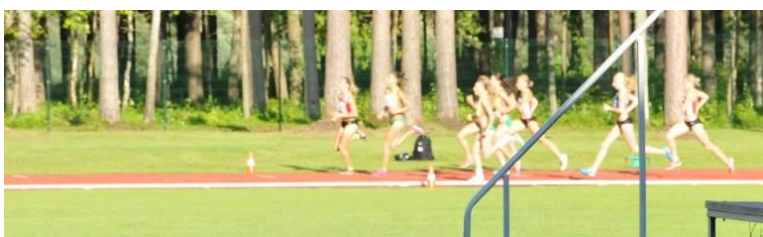
informaatori (esimesel võistluspäeval valdavalt lätikeelset) kõnet, oli jooksjatel kaunis raske taibata, mis stardikäsklus ja mis niisama jutt. Ka see teade, et käsklused antakse läbi staadioni helisüsteemi, edastati ainult läti keeles! Õnneks olid meie atleedid asjast enam-vähem teadlikud, Leedu sportlased ilmselt mitte, sest samas 400 m tõkkejooksus diskvalifitseeriti tribüünilt tulnud stardikäsklusi ilmselgelt mitte mõistnud ning stardihetkel pakkudelt tõusnud Arturas Janauskas. Starterid, keda esimesel päeval oli ametis kaks, teisel päeval ainult üks, olid oma elueesmärgiks seadnud valelähetest hoidumise. Selleks on teatavasti olemas üksainus universaalne nipp - pauk tuleb teha nii kiiresti, et jooksjad varastada ei jõuakski. Üldiselt läks meestel asi korda. Lisaks Arturas Janauskasele diskvalifitseeriti 100 m jooksus veel teinegi leedulane, kes kõrvalrajal startiva sportlase "nõksaka" peale enne pauku jõudis püsti karata. Valestardi tegelikku põhjustajat loomulikult tuvastama ei hakanud. Ainult

presidendi karikavõistluste arvestuses kaasategevate meeste 100 m jooksus oli üks jooksjatest starterist veel kiirem ning jõudis teha ilmse valelähete, kuid starter seda ei märganud. Kui võistluspäeva eel starteritelt küsisime, kas nad null-kontrolli ka teevad (st fotofiniši kaamera täpset finišijoonele suunatust kontrollivad) ei saanud meist ilmselt

aru. Mõningase mõtlemise järel pöruatasid nad ühe paugu õhku, küsisid fotofiniši kohtunikult, kas masin käima läks ja ütlesid siis, et kõik on korras.

Võistluste eel võistluspaikades tehtud ringkäik tuvastas kahjuks üsna palju rikkumisi. Kõrgushüppes puudus vajalik latialune nulljoon, teivashüppes leidsime ainult ühe nulljoone sarnase kriipsu ühel pool matti. Teivashüppe latti oli määrustevastasel neljakandilise otsikuga (otsikud peavad olema poolringi või poolellipsi taolise ristlõikega, et latti saaks asetada tugelele ainult ühes asendis.). Esimesel päeval toimunud meeste teivashüppes oli lati alumine külj ka märgistamata, mistõttu seda asetati tellingutele, kuidas juhtus. Kõige

suuremad möödalaskmised olid ilmselt seotud kohtunike nappusega, nagu meile korduvalt vabanduseks toodi. Läti

kergejõustikus toimib kohtunike töö tunduvalt enam vabatahtlikkuse alusel ja on seega vähem motiveeritud kui meil. Konkreetselt puudusid näiteks vajalikud distantsikohtunikud, seda ka tundlikel teatejooksu-aladel.

4x100m teatejooks toimus täieliku isetegevuse korras. Kogunemiskohas teatati võistlejatele, et teatejooksjaid seal ei registreerita ning oma vahetuskohta peab igaüks omapäi kõndima. Jooksude ajal (noortejooksudes startis kolm, täiskasvanute jooksudes neli võistkonda, kaasa tegid ka Soome koondised) polnud teatevahetukohtades ühtki kohtunikku! Kui 4x400 m teatejooksus leidis aset elementaarne võistlusmääruste rikkumine (Läti naiskonna ankruneiu vahetas teatevahetusalas positsiooni peale seda, kui tema võistkonnakaaslane oli lõpusirge alguses meie jooksjast möödunud), polnud selle peale kellelegi kaevata. Starter ütles, et tema ei tea säärasest määrusest midagi, lõpukohtunike vanema meelest oli kõik korras, peakohtunikku polnud kuskilt leida. Kokkuvõttes polnud protesti võimalik esitada, sest säärast asjameest, nagu jooksude peakohtunik, polnud olemaski ja ülejäänud õigusemõistjad ei teadnud protesti esitamise korrast midagi.

Nalja sai ka enne käimise starti. Panime tähele, et hoiatuste tablood kuskil näha polnud. Järeldasime, et seda polegi vaja, sest küllap pole ka stiilikohtunikke. Eelmisel õhtul saadi teatejooksudes ju kenasti kohtuniketa hakkama. Siis aga ilmusid välja teotahtelised käimiskohtunikud, kollased kettad ja punased kaardid peos. Uurisime peakohtunikult, kuidasmoodi võimalikest hoiatustest võistlejatele teada anda plaanitakse. Siis tuli mehele endale ka meelde, et mingisugust tahvlit oleks vaja. Juba stardijoonel rivistatud võistlejad kamandati vabalt ja lähe lükati tablo otsimise ettekäändel viis minutit edasi.

Kaugus- ja kolmikhüppes ei takistanud kohtunikenappus rakendamast uut ja huvitavat kohtunikupositsiooni – maandumisjälje fikseerijat ehk nn. tokiseadjat. Selline kohtunik oli lisaks mõõtelindi otsades olevatele kohtunikele,

kastisilujatele, vanemkohtunikule ja sekretärile täiesti olemas. Samas torkas silma vanemkohtuniku liiga rutakas liputõstmine katse õigeks- või valeks lugemisel. Valge lipp tõusis kohtunikul sisuliselt kohe pärast võistleja äratõuget, ootamata ära tema määrustepärast maandumist ja kastist

väljumist, mistõttu läksid mõõtmisele ka võistlejate poolt tahtlikult ebaõnnestunuks tehtud katsed, kui kastist tagasisuunas väljuti.

Vasaraheites põrutati avardunud oludest (ikkagi laiem sektor) hoolimata märkimisväärne osa katsetest võrku. Sellist osavust näeb harva, aga üsna suur hulk võrku lennanud vasaratest jäi sinna ka ilusasti rippuma. Vahetult katse järel kohtunikud rippuvaid vahendeid eemaldama ei kiirustanud. Seda tehti siis, kui heitevahenditest „maa peal“ kippus juba puudu jääma. Rekordhetkel lugesime heitevõrgu-jõulupuu küljes neli eri kõrgustel rippuvat vasarat. Hiljem selgus eksperimendi korras, et kui võistleja siiski mõnd võrgukaunistust selle algotstarbel kasutada soovis, tõid kohtunikud tolle eluga riskeerides maa peale tagasi. Nimelt oli kasutusel üsna lühike redel, mille viimasel pulgal balansseerides sudis kohtunik harjavarrega niikaua, kui vasar alla kukkus. Õnneks suutsid nii harjaga tegutsev, kui redelit toetav kohtunik heiteriista pähekukkumist vältida.

Ilmselt oli korraldajatel puudus ka sammumärkidest, sest nendena kasutati ohtralt ka isiklikke jalanõusid ja muud käe- ning jalapärast, mis teadupoolest on määrustevastane. Hüllem aga juhtus, kui odaviskajate jooksurajal paiknevad sammumärgitossud jooksjatele jalgu jäid. Olukorra lahendas tähelepanelik pealtvaataja, kes selleks ajaks, kui jooksjad taas samasse kohta jõudsid, sussid paari jalahoobiga minema löi.

Kui väljakul ja jooksualadel täheldatu eelkõige meie kui kohtunike silmi häiris ning pealtvaatajaid ehk paljut ei märganudki, siis tegevus mis pealtvaatajate ja

võistlejate teenindamiseks mõeldud (õigemini mõtlemata), segas juba tuntavamalt. Nimetagem seda siis võistluste sekretariaadi, informatsiooniteenistuse ja vahendamise kolmnurgas toimunuks.

Millega tegeles võistluste sekretariaat, täpsemalt ei näinud, kuulu järgi oli nende olulisimaks ülesandeks parima üksiksoorituse väljaselgitamine. Nimelt on Läti presidendi karikavõistluste üks olulisemaid auhindu jooksu- või väljakualal parimat üksiktulemust (IAAFi punktitableti järgi) näidanud sportlase väljaselgitamine ja tema autasustamine eriauhinna – karikaga. Suur osa sekretariaadi töö aurust kuluski nimetatud tulemuse väljaotsimisele. Seda, kes karikaarvestuses liider, hõigati maha iga ala järel, aga maavõistlusele nii olulist punktiseisu vahendati harva ja sedagi valesti.

Võistluste informaatorid (neid võis olla ehk kaks) rääkisid pea eranditult ainult läti keeles, inglise keeles suheldi avapäeval vaid siis, kui oli tarvis naiste vasaraheite osavõtjaid kutsuda kogunemiskohta ning veidi enam siis, kui oli tarvis kedagi mitte-lätlast autasustamisele kutsuda. Teisel päeval kostus inglise keelt pisut enam, aga võimatu läti aktsendiga, mistõttu võis sõnumi sisu vaid aimata. Kuigi esimese võistluspäeva eel prooviti rohkesti kõikvõimalikke signatuure ja kõlle, kasutati neid ainult autasustamise puhul. Taustamuusikat polnud. Ainult ühel korral, läti odaviskaja viimase katse ajal, kõlas võimas ergutuslugu. Võistlejate tutvustamine algas juba siis, kui väljakualadest osavõtjad rivistuma hakkasid või jooksjad pikki dresse maha koorisid.

Staadionil olnud viisakas tabloo vahendas küll kena jooksvat telepilti, mida tootis Läti suurim spordiportaal. Seda pilti koos eestikeelse kommentaariga said arvutite vahendusel jälgida ka Eesti Delfi portaali lugejad. Tekstilist teavet – tulemusi ja punkte - jooksis paraku väga harva. Delfile ja EKJLile kaastöö tegijale oli siiski eraldatud ka arvuti, jooksvate võistlustulemuste jälgimiseks, paraku oli see võrdlemisi ebaoperatiivne ja üsna palju ka väärinfot täis.

Sellest hoolimata käis Eesti koondis sedagi vähest teavet just kommentaatorilt uurimas, sest mujalt seda leida polnud. Lätlastel on olemas küll arvutid, kuid puudub infotöötlusprogramm. Võistlusprotokollid olid tehtud Google Docs-is, neisse kanti jooksvalt kõik tulemused ja see oligi kommentaatorile kogu

kättesaadav teave. Tema varustamist stardi- ja lõpuprotokollidega ei peetud võimalikuks ega vajalikuks.

Näiteks oli 4x100 meetri jooksus Eesti koondise koosseisu märgitud küll neli jooksjat, kellest info kohaselt jooksis Jaan-Ruuben Rekkor kahte vahetust, Läti koosseisus oli suisa kuus nime. Arvuti seadis valesti ka paremusjärjestust (naiste teivashüppes pandi teist kohta jaganud G-M. Lemberg puhtalt kolmandaks jne...) ning eksis üsna oluliselt punktidega, asetades maavõistluse käigus ja ka lõpuks Eesti noortekoondise liidriks ning võitjaks (tegelikult jäädi viimaseks). Selge, et võistluste kommenteerimise tegi see kõik ütlemata keeruliseks ja pani ka kommentaatori improvisatsioonioskused viietunniste lülituste lõpuks üsna proovile.

Parajaks pähkliks oli ka kahe paralleelse maavõistluse jälgimine presidendi karikavõistluste raames. Lätlased said A-klassi maavõistluse oma lemmikürituse varjus (ja eelarves) kenasti maha pidada. Samas lülitati noored võistlusesse koos „vanadega“, ehk väljakualadel võisteldi üheskoos ja see tegi võistlused üsna pikaks ja keeruliselt jälgitavaks. Huvitav oli kord, et kõigile maavõistlusest osavõtjatele, nii noortele kui täiskasvanutele, anti väljakualadel kuus katset. Samas kaasa teinud individuaalvõistlejad, keda oli ka omajagu, pidid piirduma kolme katsega. Eriti ebaõiglane tundus see meile meeste kettaheites, kus individuaalselt kaasa võistelnud Aleksander Tammert sai kolme katsega kirja 56-meetrise tulemuse ning olnuks järgmise kolme katsega võimeline kindlasti enamaks. Samas esinenud koondise teine number Priidu Niit sai kuuel katsel kirja 53 meetrit. Presidendi karikavõistluste arvestuses reastati võistlejad nende parimate tulemuste järgi, vaatamata sellele, kas katseid anti kolm või kuus. Autasustati iga ala kolme paremat presidendi karika arvestuses. Maavõistluse seisukohalt oli naljakas, kui nt 4x100 m teatejooksus sai maavõistluse võitnud Eesti naiskond teise koha.

Kahjuks jäi noortekoondistel Valmieras tõesti osaks ainult võistlusrõõm. Eraldi autasustamist neile ei toimunud, millest on eriti kahju, sest sellises vanuses on

mingigi tunnustus ütle mata oluline. Noorte auhinnata jätmise lootsid korraldajad kompenseerida täiskasvanute autasustamisega, mis oli omaette ooper ja vaatamisväärsus.

Polnud kahtlustki, et autasustamise kui võistluste piduliku ja nähtavama osaga taheti väga silma paista. Suur pjedestaal oli uhkelt dekoreeritud, autasustajad-lillekandjad olid kaunites Vidzeme rahvarõivastes Läti neiud, autasustati iga ala kolme paremat ilusa medali ja uhke seatud roosikimbuga. Teisel võistluspäeval tossas poodiumi kõrval ka võistluste tuli. Paraku osutus autasustamisprotsess ise niivõrd vaevaliseks, et naeruvääristas kogu üritust.

Ilmselt tegutses autasustajate brigaad täiesti omaette inforuumis, suhtlemata muu korraldajaskonnaga. See tingis ridamisi probleeme:

1. Autasustamise ettevalmistamise aeg oli üüratult pikk, alates ametlike tulemuste laekumiseni kuni võistlejate väljakutsumiseni. Naiste 100 m jooksus ootasid esikolmikusse jõudnud Maarja Kalev ning Diana Suumann oma autasustamist tubli 20 minutit. Rohkem oodata ei saanud, kuivõrd teatejooksuks valmistumine nõudis oma aja. Pärastisele korduvale avalikule kutsumisele polnud võimalik enam reageerida, pjedestaalile toodi seisma ainult võitja Laura Ikauniece.

2. Korduvalt kutsuti autasustamisele võistlejaid, kelle puhul oli teada ja näha, et nad on samal hetkel võistlemas järgmisel alal. Anu Teesaart kuulitõuke võitjana näiteks kutsuti kettaheite aegu autasustamisele, samas kui ka otsepilt tabloom näitas Teesaart kettaringis.

3. Pidev venimine tingis lõpuks rohmaka ja „nüüd-praegu-kiiresti“ paljude alade koos autasustamise, kus suurt osa autasustatavaid polnud kohalgi. Kõik see jättis mõistagi ilusast sündmusest lohaka mulje.

Nagu ka võistlus ise oma korratuses, kus mingit korralisest mustrist kõnelda tegelikult ei saanudki. Kui ehk otsida korda selles, et lätlaste ja eeskätt Valmiera jaoks oli tegemist eeskätt meelelahutuse ja rahvapeoga, kus põhirolli kindlasti ei mänginud kolmikmaavõistluse tulemused, vaid võimalus lihtsalt ilusa ilmaga

koguneda, näha riigi presidenti Andris Berzinšit (kes avapäeva lõpuks tõesti ka tuli ja viisakusest veerand tundi võistlust jälgis) ja nautida suurt õhtust pidu, mida kutsuti avatseremooniaks.

Rõõmsad olid kõige keskel ka tegelikult korraldajad, kes ise lugesid võistlused õnnestunuks, sest võisteldud ju sai, tulemused kirja ja punktidki lõpuks tabelisse pandi. Kindlasti lubasid nad järgmisel aastal võistlust korrata ja teha seda „vähemalt sama hästi“. „Mis puutub aga vigadesse, siis tühja ju nendest, kui võistlus peetud sai ja kellelegi otseselt liiga ei tehtud,“ kõlas üldine arvamus. Jäime isekeskis mõtlema, aga tõesti – miks ka mitte, kui lihtsate vahendite abil, kõige tühja-tähja, nt võistlusmääruste täitmise, pärast närveerimata, saab ju ka võistlused peetud? Ilmselt ei kannata meie põhjamaalase natuur sedasorti mentaliteeti välja. Nagu kuulus sketški ühest aastavahetuse programmist osutab – me muretseme lihtsalt loomuomaselt liiga palju.

NB! Läti võistluste korraldajate kiituseks tuleb küll öelda, et tulenevalt kohtunike nappusest ja ehk ka vähesest oskusteabest tekkinud olukordadest ei häbenetud headelt naabritelt ühes või teises abi küsida. Nii ka Valmieras, kus meie märkustele üldiselt solvumiseta reageeriti ja mis põhiline – kutsuti appi ka meie kohtunikke. Abiks olid Valga tunnustatud kohtunikud Peeter Tõldsepp ja Kalle Alla. On juhtunud, et ka meie oleme oma võistlustel Valmiera kohtunike asjatundlikku abi kasutanud. Piiriülene koostöö selles vallas toimib ja on sõbralik.

Autorid: Timo Tarve ja Peeter Randaru

Pildid: Kaupo Nõlvak